

Τὰ μάτια σιλῶν ἀδελφῶν ἡμέρα νύκτα κλαίει
 μὲ τόσα δασμολόγια καὶ μὲ δουλειὰς τέλη,
 ἀμμέ καὶ τὰ παράσημα, Παπάσθ μου, τί σοῦ λένε,
 ποῦ κάθε τόσο καὶ σ' ἐμάς ὁ συγγενής σου στέλλει,
 καὶ δὸς του καὶ γουπετοῦν καὶ σκύδου εως κάτω
 τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν τὰ διαλεκτὰ συνάφρα;...
 ἀμμέ καὶ τὰ τραπέζια του γιὰ τὸν Μαυροκορδάτο
 μὲ τοὺς χαλβάδες τοῦ Γιλδὶ καὶ μὲ τ' ἀτζέμι πιάσμα,
 ὅπου μὲ κάνουν τέρματα νὰ τᾶχουμε ὅτ'ο ράφι
 κ' ἔλους ἐσὰς νὰ διώχουμε μὲ τὸ σικτιρ πιάφι;

Ἔσ' εἶσαι φρόνιμος Παπάσθ γεμάτος ἀπὸ γνώσεις,
 δὲν ἔχεις νοῦ σκαρτάδο,
 καὶ τοὺς φιλοξενούντας σε μὴν τοὺς ἀποξενώσθ
 ἀπὸ χρυσὸ κουνιάδο.

Κάθε καλὸν σ' εὐγόμεθα καὶ κάθε καταθύμιον,
 φιλοξενίαν μὴν ποῦθς ὅτ'ο κράτος ἐπίζησον.
 Εἶναι σκληρὸς ὁ χωρισμὸς ἐκ τῆς θερμῆς Ἑλλάδος σου...
 συμφέροντ' ἂν δὲν εἶχες κ' ἔμετε μὲ τὸν κουνιάδο σου,
 τότε βεβαίως ἦθελα κ' ἐγὼ νὰ σοῦ προτείνω
 μεταρρυθμίσεις νὰ ζητῆς μὲ ζήλον ἀκρίβην
 κἂν ἦθελες ὅτ'ην Κέρκυρα, κἂν ἦθελες ὅτ'ην Τήνο,
 κἂν μὲ τοὺς Νεοέλληνας, ποῦ μένουσ' ὅτ'ο Δαρφί.

Ἄλλοι σὲ λέγουσ' Ἀλβανὸν
 κ' ἄλλοι Μαχμουτ' Ὀθωμανόν.

Κι' ἂν εἶσαι Τούρκος διέβαινε, κ' ἂν Ἀλβανὸς παρὰτα μκε,
 κ' ἂν εἶσαι καὶ Τουρκαλβανὸς αὐτοστιγμικε χαϊρέτα μας,
 ἂν δὲ σκακῆς ἔβρασες ὅτ'ο κράτος τὸ σκακῆτικο
 νὰ μὴς ἀδειάσῃς τὴν γωνιὰ κ' ἄλλοι νὰ πάρῃς πράτικο.

Πήγαμε ὅτ'ην πατρίδα σου
 καλῶτομορος νὰ γίνῃς,
 ν' ἀπλώῃς τὴν ἀριὰ σου
 καὶ μουντζιας νὰ μὴς δίῃς.

Κι' ἂν ἔξαρνα κωμικὰ φορὰ τὸ δόλιο τὸ κορμί σου
 μὲς ὅτ'οῦ Βοσπόρου τὰ νερὰ παφλάσῃ τὰ μακραιρόντα,
 μὴ λησμονῆς, ἐξόριστε, ὅτ'ην ὕστερη στιγμή σου
 τοῦ φιλοξένου κράτους μας ταμειλικτα συμφέροντα.

Κάνει προσευχὴ θεομὴ
 κ' ἢ Ρεζ'άν εἰς τὸν Ἐρμῆ.

Μὲ βῆχα καὶ συνάχι καὶ βραχνάδα
 ἐπῆγε κ' ἡ Ρεζ'άν ὅτ'ην Ὀλυμπία,
 κ' εἶδε τὴν σφριγγλὴ τὴν πρασινάδα
 κ' εἶδε καὶ τὴν πολλὴ ξεροκαμπία.

Κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλη,
 ποῦ στάζουσε τὰ χεῖλη του τὸ μέλι,
 ἐστάθη μ' ἕναν τρόπο τιλιακτὸ
 καὶ τοῦπε Γαλλιστὶ τὰ παρκάτω.

«Θαυμάζω τὴν μεγάλην σου Θεοῦτητα,
 σκύω ὅτ'ες ὠμορπιάς σου τὴν γυμνότητα,

κ' ἂς μουμουρίζουν κἄμποσοι σεμνοὶ
 πᾶς ἡ Ζαζα τοὺς φάνηκε γυμνῆ.

Ἐπετρέλλακα τῆς μόδας τοὺς δαντῆδες,
 κ' ἔλαϊς τῆς Ἀθηναϊκῆς τῆς Γαλλίδας
 μὲ τόσας ντουαλέταις μου τῆς ἴγωσας
 καὶ μὲς ὅτ'α φυλλακαρδία τῆς ἐπλήγωσας.

Μιά γουνα μου πρὸ πάντων τῆς ἐσπαράξῃ
 κ' ἔλαϊς ἐλαχταροῦσαν νὰ τὴν εἶχανε,
 κ' ἔταν ὁ δικαιοδόχης μ' ἐτάραξῃ
 δὸς του κ' αὐτῆς μαζὶ μου ξεροβήχανε.

Τὸ λοῦσο μου πολλὴ τῆς μελαγχόλησας,
 μὰ κ' ἔνα μου μακρόν τῆς ἐδικθούσας,
 καὶ χρόνια θὰ τὸ κάνουν ὀμιλία
 μέσα ὅτ'ης πρωτευούσης τῆ Γαλλία.

Τῆς ἐβλεπες ἐκεῖ νὰ κωμικροῦν
 μὲ νέα ντουαλέτα κάθε βράδου,
 καὶ σύζυγοι τῆς μόδας, ποῦ πληθροῦν,
 ἐχάσανε καὶ Τρίτη καὶ Πετράδου.

Ἦρχοντο μὲ δικαμάντια καὶ βραχιόλια
 γιὰ νὰ φανοῦν ἀργυροτσιπιας κ' ἐκείναις;
 κ' ἀδειάσαν ἀνδρῶνιμον πορτοφολία,
 καὶ θάχουν σαρνατάμερα γιὰ μῆνας.

Καὶ γέροντες καὶ νέοι ραμολὶ
 κηλαρίζαν τῆς ἀντζιας μου πολὺ,
 κ' ἐγέλασα μὲ τούτους τοὺς πιθόχους,
 ποῦ κάνουνε κ' αὐτοὺς τοὺς ἀνηθίκους.

Ὡ καύχημα τῆς γῆς τῆς παραδόχου,
 ποῦ τρέχεις μὲ ποδάρα πτερωτά,
 ἔβηχα κάθε τόσο γκούχου γκούχου
 κ' εἶχα κρουολογίσει δυνατά.

Ἀπάνω ὅτ'οῦ Θεάτρου τῆ Σκηνῆ
 ὁ βῆχας μοῦ ἔχλουσε τὴ φωνή,
 μὰ σήμερα δὲν εἶναι δυνατός,
 μὲ τὰς εισπραξίαις κόπηκε κ' αὐτός.

Ἄσχημα δὲν ἐπῆχαν ἡ δουλειὰς,
 καὶ τώρα, κεραλὴ χαριτωμένη,
 κῶμα τῆς Ὀλυμπίας τῆς ἐλαϊκῆς
 κ' ἀναχωρῶ Σαν-Ζεν στεφανωμένη.

Σὲ χαϊρετῶ, φιλόκαλος Ἑλλάς,
 μὰ βλέπω πῶς καὶ σὺ γκωμολογῆς
 μὲ τὸση εἰρωνείαν καὶ μὲ σκάμμα,
 μελίρροτο, χρυσὸ μου, θετὸ στόμα.

Κι' ἐμὲ τὴν ἀρχικέλιον συγγένη,
 ποῦλθα ὅτ'ην Ὀλυμπία γιὰ ρωμαντζιας,

κι' όλους τούς φιλομούσους παρηγόρει,
 που τῆς Ζαζζας ἐγρῶσαν τῆς ἀντίκας.

Γιὰ ποιὰν αἰτία τάχα κι' ἀφορμὴ
 γελᾶς, χαριτωμένο μου κορμί;
 Μὰ δὲν 'μίλεις... ὡς εἶναι... δὲν μὲ μέλει...
 ὄρεβουάρ, Ἐρμῆ τοῦ Πραξινέλη.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλοις 2λόγοις ἀγγελίας.**

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου... τ' εἶν' ἐκεῖνο !...
 καὶ 'στους ὀλίγους καὶ πολλούς καὶ πάλι τὸ συστήνω.
 Δῶρο πρωτοχρονιάτικο, ποὺ μουστερηδες κράζει,
 καὶ σὰν τὸ χάσινο ψωμί καθέννας τ' ἀγοράζει.
 Μπαζῆς κι' ἐφέτος ἔγινε, πάστε κι' ἐφέτος Σκόκο,
 κι' ὠφελημένοι, βρέ παιδιὰ, ὁρ' βγήτε μὲ τὸν τόκο.

Ραββῆνος Ἰσαὰκ ὁ Μτ, πιστεύσας εἰς Χριστὸν,
 βιβλίον πολυσήμενον καὶ γνώσεων μετῶν,
 πολλὰς ἐκδόσεις ἀριθμοῦν, θρησκευτικῶν, ὠραίων,
 κι' ἀπὸ πολλὰς συναγωγὰς ἀφορισθὲν Ἑβραίων.
 Ἀμβράζης ὁ Νικολάος συνέγραψεν εὐαγγέλιον,
 τῆς Σμύρνης ὁ Καθηγητὴς κι' ἱεροκέρυξ πρῶτος.

Μὰρς 'στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο μὲ τ' ἀμέτρητα τὰ δῶρα,
 ὅπου μὲς' ἀπ' τὴν Εὐρώπη τὰχει κουβαλήσει τώρα.
 "Ὄχ! ψυχὴ μου, τ'εἶναι τοῦτα!... μὲ τί μάτια τὰ κυττᾶς...
 ἅλα θέλεις νὰ τὰ πάρης καὶ τιμὴ νὰ μὴ 'ρωτᾶς.
 Πλοῦτος, ἐκπληξίς καὶ θάμβος... καὶ δὲν εἶναι τοῦτα μόνο,
 καὶ θὰ βγάλῃ καὶ λαχεῖο τέσσαρες φορὰς τὸ χρόνο,
 καὶ χαρὴ 'στον ποῦ τοῦ πῆρ... ὅλα τὴν τύχη τοῦ διαβόλου...
 μὰρς 'στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο... λάμπει 'στὴν ὄδον Αἰόλου.

